

חכמת שלמה

תורות וסיפורים של ר' שלמה קרליבך

אתם יודעים חברים מה העולם צריך דחוף? כולם חושבים שאנחנו צריכים שלום, כן, אנחנו צריכים שלום. אבל אתה יודע למה אנחנו לא עושים שלום? כי אין לנו מספיק שמחה בעולם, וזה מה שהקדוש רבי נחמן אומר, אנשים שונאים זה את זה, רק בגלל שהם עצובים. והפירוש לדבריו נדמיין שיש מישהו בעולם שאני שונא אותו הכי בעולם. מקסימום שאני יכול לשנאות. אני פשוט שונא אות הבן אדם הזה, וכל יום אני שונא אותו יותר, בבקשה תברכו אותי, ואני יברך אתכם, שכולנו נזכה בעזרת ה' להיות בחתונה של הילדים שלנו, ונדמיין שהילד שלי מתחתן, וברום השמחה של החתונה, אני לוקח את היד של בני החתן, אנחנו עולים על השולחן ורוקדים ביחד, זה רגע הכי מאושר בחיי, געוואלד. אני מודה מכל הלב שלי לאחד יחיד ומיוחד שברא עולם כזה מקסים, אני חושב שאני בגן עדן. אהה, הרבה יותר מגן עדן. ובאותו רגע הדלת נפתחת, והשונא הגדול שלי נכנס, אז אני שואל אתכם אחים ואחיות שלי, מה אתם חושבים שיקרה? אתם יודעים מה יקרה? באמצע

הריקוד... שאני מעבר לגן העדן, משהו יקרה לי ואני יגיע אפילו גבוה עוד יותר... אני קופץ מהשולחן, ואני רץ אליו ומחבק ומנשק את 'האויב' הגדול שלי, ושואלו, תגיד לי ידידי היקר והיפה, איפה היית בסעודת החתונה? ואני לא משקר, כי ברגע הזה יהיה ברור לי, שאנחנו אף פעם לא שנינו זה את זה, אתם מבינים חברים, יש רק דבר אחד שהוא אנטי-שנאה, והוא שמחה! אם אנחנו חולמים על יום אחד שכל העולם יהיה באחדות, אתם צריכים לדעת, שזה יהיה רק על ידי "שמחה".

לכולנו יש רפלקסים מסוימים. הם לא באים מהראש שלנו, הם באים מהפנימיות שלנו. אתה לא אוהב ללחוץ ידיים עם מישהו שיש לו ידיים מלוכלכות. גם אם אתה נותן לו יד כי יש לך מידות טובות, אתה באמת לא רוצה, ואתה מנסה לקחת את היד לאחור מהר ככל האפשר. אבל אם למישהו יש ידיים נקיות, אתה רוצה ללחוץ את ידו. אם אתה אוהב מישהו אתה יכול להחזיק את הידיים שלו לנצח. רבותינו הקדושים מלמדים אותנו, שהעצבות עושה אתנו מלוכלכים, זה רוח של טומאה שורדת על אדם. תאמין לי, רוב החברים שנפרדים זה רק

"וּשְׂמֵחָתָם לִפְנֵי ד' אֱלֹהֵיכֶם אַתֶּם וּבְנֵיכֶם וּבְנִיתֵיכֶם" שלום לכם חברים בכל מקום שאתם. אתם בטח יודעים, שרבי נחמן אומר שהחטא הכי גדול שיש בעולם הוא להיות עצוב, החטא הגדול ביותר בעולם שלא להיות מלא שמחה בכל רגע.

חברים וידידים, כולנו רוצים כל כך הרבה, ואנחנו צריכים כל כך הרבה. אבל לא מקבלים את זה, למה זה ככה?

אני אגיד לכם, זה קורה בגלל שכאשר אנו מבקשים משהו משמים אנחנו לא מלאים שמחה. תחשבו, כאשר אתה מבקש משהו מבן אדם, הוא לא מתכוון לשים לב אליך, אלא אם כן יש לך לב שהוא מלא שמחה. אנשים תמיד שמחים לתת למישהו שהוא מלא שמחה. אז רק נדמיין את זה: אני מבקש מיליוני דברים מן השמים, וכאן המלאך השמימי דופק על הדלת שלי. הוא רוצה לתת לי הכול, אבל כשאני פותח את הדלת ואני עצוב, ואני שבור. הוא לא יתן לי כלום. כי מי רוצה קשר עם אדם עצוב? אז הם זורקים לי כמה דברים קטנים בגלל שהם עדין מרחמים קצת, ומיד עוזבים אותי.

ועוד לימוד נפלא שרבי נחמן מלמדנו תורה עמוקה מאוד, הקב"ה רוצה לתת לך כל כך הרבה... אבל אתה צריך המון כוח כדי לשאת את זה. לפעמים אין לנו את הכח הזה לקחת את כל המתנות שה' רוצה לתת לי. אבל אתה יודע כשאתה מלא שמחה אתה מלא כח, אתה יכול לבצע כל דבר, אתה יכול לשאת את העולם כולו על אצבע אחת. לאומת זה אם אתה עצוב אתה לא יכול לשאת שום דבר, אתה עייף, ואין לך כח לעשות כלום. אם תבקשו ממישהו טובה ואתה בוכה ועצוב, הוא ינסה לברוח ממך כמה שיותר מהר, הוא יעזור אבל לא עם כל הלב. אבל אם אתה מלא שמחה, אם הלב שלך רוקד כל הזמן ואם העיניים שלך נוצצות משמחה, אז אנשים רוצים להיות אתך כל הזמן, וכולם יעזרו לך בשמחה. ובזכות שעשייתה משהו אחד בשמחה זה נגרר והולך אתך כל הזמן עוד ועוד, ואתה ממריא ממש למעלה והכל פורח, כי כולם רוצים להיות אתך.

לאט, תנו לי לספר לכם בבקשה ותשירו איתי חברים. יום אחד יהיה שלום בעולם, ופתאום השי"ת ייתן לנו מתנה גדולה, את השמחה הכי גדול בעולם. אתם יודעים, הבדידות הוא צער הכי עמוק בעולם, ולהיות אחד עם השני, זה השמחה הכי גדולה שיש בעולם. ובוזהר הקדוש כתוב: 'שר' שמעון בר יוחאי ובנו רבי אליעזר עמדו על ההר בלילה והשעה הייתה מאוחרת, העולם כולו היה חשוך, זה היה ממש לפני עלות השחר, ואנו יודעים כי בעת שנחשוך ביותר, אז סימן שעוד מעט השחר מפציע, הם עמדו שם, והיה כל כך חשוך באותו זמן, אתם בטח יודעים שהם חיו ממש אחרי חורבן בית המקדש, ופתאום נפצע קרן אור, קרן אחת של שמש. לשנייה אחת האיר פני המזרח, ואחר כך שוב חושך, ולאחר מכן קרן נוספת, עכשיו כבר חשוך פחות, ולאט לאט האור הגדול של הקב"ה התגלה – השמש האירה את העולם.

ר' שמעון בר יוחאי אמר לבנו, "אליעזר בני, אתה רואה? זו הדרך שהגאולה השלימה תבוא לעולם" גאולת כל עם בני ישראל, בבנייה מחדש של עיר הקודש ובית המקדש, יקרה ככה: נקודת אחד של אור, ועוד נקודת אור, עד שהעולם יהיה מלא שמחה ואור. "שמחה לארצך..." אתם יכולים לתאר לעצמכם להיות את כל העולם אחד?

איזה אושר. לא יאומן. שיהיה בקרוב ... שיהיה הערב. אנא השם עשה למענך והושיענו במהרה בימנו אמן!

בגלל שאין לך שמחה. רבי נחמן שואל למה אתה כל כך עצוב? בגלל שהחיים שלך משובשים ומבולבלים. הוא ממשיך ושואל – אתה יודע למה הכול משתבש ומתבלבל? רק בגלל שאתה עצוב. ואם תשאל אותי – אני כל כך עצוב איך אני יכול לתקן את זה ולהיות מלא שמחה? חברים, תאמינו לי, הלוואי שידעתי את התשובה. אני יכול רק לברך אתכם שהשי"ת ישלח לכם את המתנה של שמחה. חברים, החיים זה בידים של הקב"ה, והוא נותן את זה למי שהוא מתאים לזה. "שמחה" היא ג"כ ביד השם, רק שזה התפקיד שלכם להתפלל ולבקש מהשי"ת שנוכה לזה, ואז הוא ייתן לכם את השמחה, גם אם אנחנו לא מתאימים, אפילו לא יוצלחים כמוני וכמוך.

יש רק דרך אחת: להתפלל ולהתפלל שוב. חברים, אתם מתפללים על הכל, למה לא תתפללו על השמחה, כל שנייה אנחנו צריכים להתחנן לפני הקב"ה ולומר, "אנא השם תמלא את ליבנו בשמחה." תקשיבו לי חברים שלי, נפרש את התפילה שאנחנו מתפללים בראש השנה וי"ב, "שמחה לארצך וששון לעירך וצמיחת קרן לדוד עבדיך": "שמחה לארצך" – אנא השם שלח שמחה בארץ הקודש. "וששון לעירך" – אנא שלח ששון לעיר הקודש ירושלים. "וצמיחת קרן לדוד עבדיך" – שהגאולה שלימה תצמח בקרוב. אתם יודעים ידידים, גאולת העולם, והגאולה של כל אדם לא קורה פתאום, זה בא לאט

סיפור נשמה סיפור ר' שלמה קרליבך

תקשיבו, רבותי. זה סיפור קלאסי, וטוב לזכור אותו. חסדים, בדרכם לר' אלימלך מליז'נסק, עברו דרך כפר קטן, וליד בית שבור ראו ילד רוקד עם כל הלב והנשמה. הוא היה רזה להחריד, לבוש בלוי סחבות...

'למה אתה רוקד ילד מתור?', שאלו. 'לא אכלתי זה שלשה ימים', אמר. 'גוואלד, כמה אני רעב!' 'אז למה אתה רוקד?', תמחו החסדים.

וכך אמר הילד: 'דעו לכם, אני רק בן תשע. כמה עבירות כבר יכולתי לעשות בתשע שנות חיי? אז ממש כעסתי על הקב"ה: למה אתה נותן לי להיות כל כך רעב? בכיתי מרעב ומכעס...

אבל פתאום שמתי לב שמעולם לא הודיתי להקב"ה על מה שיש לי! יש לי אבא ואמא, יש לי אחים ואחיות. יש לי בית. נכון שהדלת והחלונות שבורים, אבל בכל זאת, זה בית. פתאום הבנתי שכל מה שחסר לי זו חתיכת לחם. אני בטוח שהקב"ה יתן לי אותה. אז התחלתי לרקוד.' אחר כך הוסיף בחיוך מבודח "ועכשיו, ברוך השם, אני קצת פחות רעב."

החסידים היו המומים: גוואלד! איזו נשמה! נשמה שיכולה להאיר את עיני כל ישראל... הם נכנסו לבית ושאלו את האבא "אתה שולח את הילד שלך לבית ספר?" 'אני ואביון אני' השיב 'אין לי כסף לשלם למורים'. הביטו החסידים אלו באלו, אחר כך אמרו להורי הילד: 'בבקשה מכם: אנו בדרכנו לרבנו הקדוש, הרבי ר' אלימלך. הרשו לנו לקחת את הילד הזה איתנו. נדאג לכל מחסורו. אנו בטוחים שבהדרכתו של רבינו הקדוש, הוא יגדל לתפארת ויהיה לצדיק נשגב.' כך הגיע הילד לר' אלימלך, ובסוף נהיה אחד מגדולי הצדיקים: רבי מנחם מנדל מרמינוב.

חודפס ונערך ע"י נתנאל גואלמן משיחה מאתר 'הפצה של קשר': www.box.com/rashban

לתרומות הערות והארות ולקבלת העלון למייל: 7carlebach@gmail.com, 054-8140220 (נתנאל)

הסיפור נלקח מהספר – סיפורי נשמה ב', בספר יש פירוש עמוק ונפלא על הסיפורים.

מוקדש לעילוי נשמת סבי מורי – ר' משה בן ר' זכריה ליברמן זצ"ל